



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

מי אביבים 2010 בע"מ

התובעת:

נגד

- הנתבעים:
1. אברהם שלמה
 2. יעקב חיימוב
 3. י.ר. מאוזנר נכסים והשקעות בע"מ
 4. יגאל מרום
 5. אופיר אמינוב

ב"כ התובעת: עו"ד דוד ששון
 ב"כ הנתבעים 2,3 ו-5: עו"ד נתאי נדר ועו"ד (רו"ח) מאור אוקסהורן
 ב"כ הנתבע 4: עו"ד מעין רגב

פסק דין

חלק ראשון – פתח דבר – מהות פסק הדין; הצדדים והעדים בהליך; פסק דין שניתן כנגד הנתבע 1; הסכומים הנתבעים; תמצית פסק הדין (תוכן עניינים)

1. פתח דבר – מהות פסק הדין

(א) כללי - עניינו של פסק דין זה הוא תביעה בסך כולל של 153,124.40 ₪ בגין שלושה חיובי צריכת מים בשלושה נכסים בעיר תל אביב יפו. סכום התביעה הכולל נתבע בחלוקה בין הנתבעים השונים, כפי שיפורט בסעיף 3 להלן. כבר מיד ייאמר שהסכומים שנכללו בכתב התביעה נתמכו היטב בתצהיר ובמסמכים שהוגשו על ידי התובעת.

(ב) מכנה משותף לחיובים הנפרדים (הנתבע 1) - לחיובים הנפרדים ולשלושת הנכסים השונים יש, לטענת התובעת, מכנה משותף אחד ולכן הוגשה התביעה במאוחד. כל שלושת הנכסים נשכרו על ידי הנתבע 1 כשהוא משמש, כטענת התובעת, כאיש קש. התובעת ציינה שהנתבע 1 הוא "חדל כושר פירעון" וכי הדיווח על החזקתו בנכסים הוא "דיווח כוזב... בין היתר על מנת להעביר אליו באופן מלאכותי את חובת תשלום אגרת המים שנצרכו מהנכסים". התובעת טוענת שהדיווח נעשה "כדי להתחמק מתשלום אגרת מים כדין ולהותיר את התובעת מול שוקת שבורה לנוכח חוסר היכולת של הנתבע 1 לשלם את חובותיו".



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

(ג) מכנה משותף נוסף לחיובים הנפרדים (הנתבע 5) – ועוד מכנה משותף נוסף ועיקרי, מחבר בין החיובים הנפרדים והוא הנתבע 5. במהלך הדיון התברר שהנתבע 5 הפעיל הוסטלים המיועדים לעובדים זרים ודרי רחוב, וכי אלה הופעלו גם בנכסים בגינם הוגשה התביעה. התובעת מייחסת את החיוב בגין שניים מתוך שלושת הנכסים לנתבע 5. לטענת התובעת, הנתבע 5 חייב בחיובי נכסי הנתבעים 2 ו-3. הקשר של הנתבע 5 לנכסי הנתבעים 2 ו-3 תואר כך:

- ביחס לנכס של הנתבע 2 טענה התובעת ש"נתבע 5 מסר לעיריית תל אביב ייפוי כח המסמיך אותו לפעול בשם נתבע 2. על סמך ייפוי הכח מסר לעיריית תל אביב דיווח כוזב לפיו כביכול נתבע 1 שכר את הנכס של נתבע 2" (סעיף 8.2 לכתב התביעה).
- ביחס לנכס של הנתבע 3 הנסר גם כן שהנתבע 5 יחד עם הנתבע 1 דיווחו לעיריית תל אביב דיווח כוזב לפיו כביכול הנתבע 1 שכר והחזיק בנכס (סעיף 9 לכתב התביעה).

2. הצדדים והעדים בהליך וכן התייחסות לפסק דין שניתן בהיעדר הגנה כנגד הנתבע 1

(א) התובעת היא תאגיד מים כמשמעות המונח בחוק תאגידי מים וביוב תשס"א 2001, המשרת את תושבי העיר תל אביב-יפו.

(ב) הנתבע 1 הוא הרשום בספרי התובעת כ"צרכן" בנכסים שבבעלות הנתבעים 2-4 וזאת בעקבות דיווח שנמסר לעיריית תל אביב בגין "החזקתו כביכול בנכסים" (סעיף 2 לכתב התביעה). כנגד הנתבע 1 ניתן כבר ביום 4/3/2019 פסק דין בהיעדר הגנה.

(ג) הנתבע 2 הוא בעל נכס הנמצא ברחוב חכמי ישראל 23, תל אביב יפו.

(ד) הנתבעת 3 היא חברה בעלת הנכס הנמצא ברחוב דרך שלמה 164 תל אביב יפו.

(ה) הנתבע 4 הוא בעל הנכס הנמצא ברחוב דרך חיל השריון 120 תל אביב יפו.

(ו) הנתבע 5 הוצג בכתב התביעה כמי ששכר בשכירות ראשית בעצמו או באמצעות עמותה בה הוא קשור את הנכס של הנתבע 2 ואת הנכס של הנתבע 3. ביחס לנתבע 5 הוסיפה התובעת, גם בסיכומיה, על כך שהוא נמצא במרכז של סדרת תביעות שעניין הוא אי תשלום אגרות מים בגין נכסים "המוסבים למגורים של עובדים זרים ואנשים קשי יום". התובעת אף הפנתה לפסק דין בעניינו במסגרת ע"א (ת"א) 41792-07-20, מי אביבים 2010 בע"מ נ' אופיר אמינוב (הש' ש' דותן, מיום 31/12/2020) בו נדון גם כן אי תשלום אגרות מים ונקבע לדבריה שהנתבע 5 ביצע עוולה נזיקית מתמשכת וכן נהג בחוסר תום לב.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

(ז) העדים בהליך – במסגרת ההליך נשמעו חמישה עדים – מטעם התובעת העידה גב' סהר יצחקוב, נציגת הכנסות בתאגיד המים; מטעם הנתבע 2 העיד הנתבע 2 עצמו; מטעם הנתבעת 3 העיד מר יהושע מאוזנר; מטעם הנתבעים 4 ו-5 העידו הנתבעים 4 ו-5 עצמם.

3. הסכומים הנתבעים

התובעת עתרה לחיוב הנתבעים כדלקמן:

- (א) הנתבע 1 – בסך של **153,124.40** ₪ - מלוא סכום התביעה;
- (ב) הנתבע 2 – בסך של **103,171.53** ₪, ביחד ולחוד עם הנתבעים 1 ו-5;
- (ג) הנתבעת 3 – בסך של **16,080.81** ₪, ביחד ולחוד עם הנתבעים 1 ו-5;
- (ד) הנתבע 4 – בסך של **33,873.15** ₪ ביחד ולחוד עם הנתבע 1;
- (ה) הנתבע 5 – בסך של **119,252.34** ₪, המחולקים לסך של **103,171.53** ₪ ביחד ולחוד עם הנתבעים 1 ו-2 וסך של **16,080.81** ₪ ביחד ולחוד עם הנתבעים 1 ו-3.

4. תמצית פסק הדין (תוכן עניינים)

4.1 תמצית טענות הצדדים תובא בסעיפים 5,6,7 לפסק הדין.

4.2 יש לחייב את הנתבע 2 בתשלום הסך של **103,171.53** ₪ (קרן). זאת הן לאור התנהלותו, הן לאור העולה מעדותו ומהראיות שהוצגו. לענין זה תובא להלן התייחסות לדברי הנתבע 2 בתצהיר עדותו הראשית; לדבריו בחקירה הנגדית; לעובדה שלא העיד את הנתבע 1; למעשה התרמית שבמלוא הכבוד ביצע וכן ל"מבחן הזיקה הקרובה", הכל כאמור בסעיף 8 לפסק הדין.

4.3 יש לחייב את הנתבע 3 בסך של **16,080.81** ₪ (קרן). זאת בשל דברי נציג הנתבעת 3 לרבות בחקירתו הנגדית וכן בשל מעשה התרמית שבמלוא הכבוד ביצעה וכן בשל "מבחן הזיקה הקרובה, הכל כאמור בסעיף 9 לפסק הדין.

4.4 יש לדחות התביעה כנגד הנתבע 4, הכל כאמור בסעיף 10 לפסק הדין.

4.5 יש לחייב את הנתבע 5 בסך של **119,252.34** ₪ (קרן) המחולקים לסך של **103,171.53** ₪ ביחד ולחוד עם הנתבע 2 וסך של **16,080.81** ₪ ביחד ולחוד עם הנתבעת 3. הרחבה לענין זה תובא בסעיף 11 לפסק הדין.

4.6 יש לדחות טענת ההתיישנות של הנתבעים, על כך בסעיף 12.1 לפסק הדין.

4.7 יש לדחות טענת הנתבעים כנגד התובעת על כך שלא מיהרה לבדוק ולדרוש ולמעשה לגלות את מעשיהם, על כך יורחב בסעיף 12.2 לפסק הדין.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

4.8 בסופו של הליך חויבו הנתבעים 2, 3 ו-5 בסכומי התביעה וכן בהוצאות משפט ושכר טרחת דין ואילו התביעה כנגד הנתבע 4 נדחתה תוך חיוב התובעת בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד – על כך בסעיף 13 לפסק הדין.

חלק שני – תמצית טענות הצדדים

5. תמצית טענות תובעת

5.1 התובעת ציינה שעניינה של התובענה בדיווח כוזב של נתבעים 2-5 אודות החזקתו של הנתבע 1 בנכסים של הנתבעים 2-4. לטענתה, נתבעים 2-5 עשו כן כדי להתחמק מתשלום אגרת המים לנוכח חוסר היכולת של הנתבע 1 לשלם את חובותיו.

5.2 ביחס לנכס של הנתבע 2 - לטענת התובעת הנתבע 5 מסר לעיריית תל אביב ייפוי כוח המסמך אותו לפעול בשם הנתבע 2. לדבריה, על סמך ייפוי הכוח נמסר לעיריית תל אביב דיווח כוזב לפיו כביכול נתבע 1 שכר את הנכס של הנתבע 2 והחזיק בו מיום 1.11.2004 ועד ליום 1.11.2005.

5.3 ביחס לנכס של הנתבע 3 - לטענת התובעת, נתבעים 1 ו-5 דיווחו לעיריית תל אביב דיווח כוזב לפיו כביכול נתבע 1 שכר את הנכס של הנתבעת 3 והחל להחזיק בו מיום 15.10.2011 ועד ליום 31.12.2013.

5.4 ביחס לנכס של הנתבע 4 – התובעת מציינת שגם הנתבעים 1 ו-4 דיווחו לעיריית תל אביב דיווח כוזב לפיו כביכול נתבע 1 שכר מהם את הנכס של הנתבע 4 והחל להחזיק בו מיום 1.8.2011 ועד ליום 24.7.2013.

5.5 התובעת הוסיפה וטענה שהנתבעים 2-4 שהם בעלי הנכסים ידעו או היו צריכים לדעת כי הנכסים שבבעלותם אינם מושכרים לנתבע 1 וכי ככל הנראה מדובר בנכסים המשמשים להשכרה לפליטים ולשוהים בלתי חוקיים.

5.6 לטענת התובעת, הנתבע 1 לא צרך מים בנכס מעולם ואין לו זיקה ממשית לנכסים וכי בעלי הנכסים דיווחו עליו כמחזיק למראית עין במטרה להשתמט מתשלום החובות. לטענתה, אלמלא הדיווח הכוזב של נתבעים 2-5 הרי שהנתבעים 2-5 היו נרשמים בספריה כצרכנים ובתוך כך היו מחויבים בסכומי החוב.

5.7 התובעת הוסיפה וייחסה לנתבעים מעשי מרמה. לטענתה, מכיוון וכל הנתבעים ביצעו את המעשים והמחדלים במודע ומתוך כוונה שהיא לא תדע מי הצרכן הנכון של הנכסים הרי שלגישתה הם ביצעו יחדיו ובשותפות עוולה של מרמה.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22859-09-18 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

5.8 לצד האמור, התובעת הוסיפה כי אין בכך כדי לפטור את הנתבע 1 מאחריות לתשלום החוב וכי יש לחייבו בתשלום מלוא החוב יחד ולחוד עם הנתבעים וזאת הן מכוח רישומו בספריה והן מכוח הסכמתו להירשם וליטול על עצמו את החבות.

6. תמצית טענות הנתבעים 2,3 ו-5 שהגישו כתב הגנה יחדיו

6.1 הנתבעים 2,3 ו-5 הגישו כתב הגנה יחדיו ועתרו לדחות את התובענה מחמת התיישנות.

6.2 לצד זאת, הנתבע 5 הודה כי הוא או עמותה שהוא מנהלה שכרו את הנכסים של הנתבע 2 והנתבע 3 בשכירות ראשית (סעיף 6 לכתב ההגנה) אך הוסיף "כי בכתב התביעה לא צויינה התקופה הרלוונטית לגבי הכספים הנטענים" (כך נוסחה הטענה).

6.3 בנוסף הודה הנתבע 5 כי בזמנים מסוימים שכר במישרין את הנכס של הנתבע 2 אך טען כי את הנכס של הנתבע 3 שכרה עמותה בשם "קורת גג שפירא והסביבה", וכאן ייאמר שזו עמותה אותה הוא מנהל הנתבע 5.

6.4 הנתבע 2 הודה כי השכיר בשכירות ראשית בזמנים מסוימים לנתבע 5 את הנכס שבבעלותו. גם הנתבעת 3 הודתה כי השכירה בשכירות ראשית לעמותת "קורת גג שפירא והסביבה" את הנכס שבבעלותה ואולם הכחישה כי הוא הושכר על ידה לנתבע 5.

6.5 הנתבע 2 והנתבעת 3 טענו כי דיווחו במועד על הסכמי השכירות בינם לבין הנתבע 5 או העמותה בניהולו. הנתבע 5 טען שדיווח בזמן אמת לעירייה על זהות מי ששכר ממנו או מהעמותה בניהולו את הנכסים. לפיכך סבורים הנתבעים כי אינם חבים באחריות לחובות שנוצרו.

6.6 הנתבעים 2,3 ו-5 הדגישו שהנתבע 1 אינו משמש "ככלי שרת" בידיהם או בידי מי מטעמם וטענה זו הועלתה בניסיון נואש לטיח מחדלי גבייה מהנתבע 1.

7. תמצית טענות הנתבע 4

7.1 הנתבע 4 עתר לדחות את התביעה כנגדו וטען כי זו התיישנה.

7.2 לצד האמור, הנתבע 4 הכחיש את הנטען בכתב התביעה וטען כי השכיר את הנכס נשוא התביעה לנתבע 1 ובהתאם להסכם שכירות שנערך בין הצדדים דיווח על העברת מחזיקים במשרדי העירייה כמתבקש בדין.

7.3 לדברי הנתבע 4, הנתבע 1 הוא זה שהחזיק בנכס במהלך כל התקופה הרלוונטית. בנוסף, הנתבע 4 הכחיש את הטענה לפיה מדובר בדיווח כוזב אשר נמסר על ידו בדבר החזקתו של



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

הנתבע מס' 1 בנכס, וטען כי כבר בעדותו בפני ביהמ"ש בתביעה אחרת אישר הנתבע 1 כי החזיק בנכס במהלך התקופה הרלוונטית.

7.4 הנתבע 4 הוסיף והדגיש כי מלכתחילה שכר הנתבע 1 את הנכס לצרכים עסקיים וכי סוכם בין הצדדים כי הנתבע 1 יוכל להשכיר את הנכס בשכירות משנה לצדדים שלישיים וזאת כאשר הנתבע 1 הוא זה הנושא במלוא האחריות על תשלום כל המיסים העירוניים החלים על הנכס במהלך תקופת השכירות.

7.5 הנתבע 4 ציין שלא הייתה לו כל ידיעה כי הנכס יושכר לפליטים ו/או עובדים זרים ע"י הנתבע 1 ולדבריו בהתאם לפקודת העיריות אין כל מניעה להשכיר את המושכר לשוכר ראשי אשר ישכיר אותו בשכירות משנה לצדדים שלישיים.

7.6 הנתבע 4 הוסיף וטען שבעת עריכת הסכם השכירות מול הנתבע 1 לא ידע כי זה לא יעמוד בתשלומיו לתובעת שכן הנתבע 1 התחייב בצורה מפורשת בהסכם בין הצדדים לשלם בגין כל החיובים החלים על המושכר בתקופת השכירות.

הערת מעבר - אין בכך כדי להביא מלוא טענות הצדדים, אך די בכך כדי להציב המסד להמשך פסק הדין.

חלק שלישי – יש לקבל התביעה כנגד הנתבעים 2,3, ו-5 ולדחות התביעה כנגד

הנתבע 4

8. דיון בעניינו של הנתבע 2 – יש לקבל התביעה כנגדו

8.1 כללי

(א) הנתבע 2 אשר טוען כעת שאינו חב בשלום בגין הנכס שבבעלותו כלל לא הגיש לתובעת דיווח על החלפת מחזיק בנכס. הדיווח היחיד שנמסר הוא דיווח לעיריית תל אביב יפו שהוגש דווקא על ידי נתבע 5, כמופנה כח של נתבע 2. וגם דיווח זה לא היה, כעולה מגרסת הנתבע 2, דיווח אמת.

(ב) בדיווח לעיריית תל אביב יפו נמסר שהמחזיק הוא הנתבע 1. בניגוד לדיווח זה טען הנתבע 2, הן בתצהירו והן בחקירה הנגדית, שכלל אינו מכיר את הנתבע 1 וכי השכיר את הנכס לנתבע 5 ו/או לעמותה הקשורה אליו.

(ג) הנתבע 2 ידע היטב להקפיד לקבל את דמי השכירות להם הוא זכאי. אך בכל הקשור לכספי הציבור וחיובי המיס והביוב מבקש הנתבע 2 להתחמק מתשלום.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

(ד) אם נסכם הכל נוכל לומר הדברים הבאים :

- הנתבע 2 הוא בעל נכס ;
- הנכס מושכר לצד שלישי, שהוא הנתבע 5 "ו/או" עמותה הקשורה אליו ;
- הדיווח שנמסר לעיריית תל אביב יפו (ולא לתובעת) הוא שהנתבע 1 חדל הפירעון הוא המחזיק בנכס ;
- בניגוד לדיווח טוען הנתבע 2 שכלל אינו מכיר את הנתבע 1 ובכך מלמד שלפחות לטעמו הדיווח הוא דיווח כוזב ;
- ובעוד הנתבע 2 דאג לקבל את דמי השכירות, הוא אדיש לגמרי ("לא אכפת לי" כלשונו שעוד תובא להלן) ביחס לאשר מתרחש בנכס. לעניינו הנתבע 2 אדיש לחוב המים והביוב.

(ה) יש לחייב את הנתבע 2 בסך של 103,171.53 ₪ (קרבן) זאת הן לאור התנהלותו, הן לאור העולה מעדותו ומהראיות שהוצגו. חיובו של הנתבע 2 הוא תוך שנתתי דעתי לכך שהוא, כדבריו, בגיל 85 ואף הגיע לאולם בית המשפט כשהוא על כסא גלגלים. על כך יורחב בפסקאות הבאות.

8.2 נימוק ראשון לחיוב הנתבע 2 – דבריו במסגרת תצהיר עדותו הראשית

(א) בגין הנכס של הנתבע 2 הוגש דיווח לפיו המחזיק בפועל הוא הנתבע 1. הדיווח הוגש על ידי הנתבע 5 בעוד הוא (הנתבע 5) מציג ייפוי כח מהנתבע 2 ומדווח כאמור שהנתבע 1 הוא המחזיק בנכס.

(ב) כבר מעיון בתצהירו של הנתבע 2 עולה שגרסתו שונה מעט מהאמור בכתב ההגנה. הנתבע 2 טוען שהשכיר את הנכס לנתבע 5 או לעמותה הקשורה אליו. עוד טוען הנתבע 2 שכלל לא הכיר את הנתבע 1. וביחס לדיווח אודות הנתבע 1, פוסח הנתבע 2 בתצהירו על הקושי בדיווח זה וטוען שדווקא דיווח אמת על זהות השוכר. על כל אלה יורחב להלן.

- תצהירו של הנתבע 2 הוגש לתיק בית המשפט רק ערב דיון שמיעת הראיות וכעשרה חודשים לאחר תצהירי הנתבעים 3 ו-5 שיוצגו יחדיו. אפשר ופער הזמנים וכן הריחוק מהגשת כתב ההגנה הביא גם להבדל מסוים בגרסת הנתבע 2. גרסה אשר כעולה מתצהירו דווקא תומכת בגרסת התובעת.

- בעוד במסגרת כתב ההגנה הכחיש הנתבע 2 את טענות התובעת הרי באותו תצהיר מאוחר הודה לפתע הנתבע 2 שהשכיר את הנכס לנתבע 5 או לעמותה הקשורה אליו. וכך, בסעיף 2 לתצהירו מודה הנתבע 2 שכלל לא השכיר את הנכס לנתבע 1, אלא לנתבע 5 או לעמותה הקשורה אליו וכלשונו (ההדגשות לא במקור) :



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22859-09-18 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

"במועד הרלוונטי הייתי בעל הזכויות בבניין ברח' חכמי ישראל 23 בתל אביב והשכרתי אותו לעמותת קורת גג שפירא והסביבה ו/או לאופיר אמינוב".

כלומר, בניגוד לעולה מכתב ההגנה - הנתבע 2 לא טוען שהנכס הושכר לנתבע 1, ולמעשה לא מציג כל הסבר לכך שנמסר דיווח בשמו כאילו הנתבע 1 הוא מחזיק הנכס. הנתבע 2 מוסר גרסה עמומה לפיו השכיר את הנכס לנתבע 5 ו/או "לעמותת קורת גג שפירא והסביבה". והינה, אפילו בתצהירו לא מוסר גרסה חד משמעית מי הוא שוכר הנכס. למותר לציין שהנתבע 2 אף לא הצליח להציג הסכם שכירות עם הנתבע 5 ו/או "עם עמותת קורת גג שפירא והסביבה. כאשר נשאל על כך במסגרת חקירתו הנגדית אמר שהסכם השכירות נמצא אצל הנתבע 5 (ע"מ 42 לפרוטוקול שורות 9-10).

- בהמשך תצהירו הוסיף וציין הנתבע 2 שכלל אינו מכיר ואינו יודע מי הוא הנתבע 1 וכי לא חתם איתו על הסכם, וכלשונו (סעיף 5 לתצהירו, ההדגשות לא במקור):
"אין לי כל היכרות או מידע לגבי הנתבע מס' 1 ולא חתמתי עמו על הסכם כלשהו"

אם כך, הנתבע 2 מודה שבניגוד לרישום לפיו הנתבע 1 מחזיק בנכס שבבעלותו הרי הוא (הנתבע 2) מעולם לא הכיר את הנתבע 1 ולא חתם עימו על הסכם כלשהו.

- ומה ביחס לדיווח אודות הנתבע 1? לענין זה מתכחש הנתבע 2 לחלוטין וטוען, בניגוד לראיות שהגישה התובעת כך (סעיף 7 לתצהיר הנתבע 2):
"אני אטען כי דיווחתי בזמן אמת לעירייה על זהות מי ששכר ממני את הנכס"

כך נטען, כאשר בפועל הדיווח בזמן אמת ניתן על ידי הנתבע 5 ובו נטען שדווקא הנתבע 1 הוא המחזיק בנכס.

(ג) הנתבע 2 מבקש להיבנות מכך שהעביר את הנכס לנתבע 5 ו/או לעמותת הקשורה אליו ואפילו לא יודע להבהיר למי בדיוק העביר חזקה. מכאן לטעמו אינו חייב בתשלום אגרת המים והביוב. עם זאת הנתבע 2 לא מציג כל בדל ראיה לכך שדיווח על העברת הנכס לנתבע 5 ו/או לעמותת הקשורה אליו. כבר בשל כך יש לחייב את הנתבע 2 בהוצאות המים והביוב בגין הנכס שבבעלותו.

מעבר לכך יודגש שאין לקבל מצב בו בעל נכס מעביר את החזקה בו לצדדים שלישיים ולא דואג ואף לא מוודא ששמותיהם ופרטיהם של הצדדים השלישיים דווחו ונרשמו



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

כדין, הכל לכל הפחות "בקלות ראש" כמשמעות המונח בסעיף 56 לפקודת הנזיקין העוסק בעוולת התרמית. על כך יורחב בסעיף 8.5 להלן.

8.3 נימוק שני לחיוב הנתבע 2 – דבריו במסגרת חקירתו הנגדית

(א) במסגרת חקירתו הנגדית של הנתבע 2 הוא שב והכחיש כל השכרה לנתבע 1 וטען שהשכיר אך ורק לנתבע 5, וכך בע"מ 43 לפרוטוקול שורות 9-13 (ההדגשות לא במקור):

עו"ד ששון: אנחנו הגשנו נגדך תביעה ואנחנו טוענים שאתה

השכרת את הנכס לאברהם שלמה. כן?

העד, מר חיימוב: לא.

ש: לא השכרת?

ת: אני לא השכרתי לאף אחד חוץ מאופיר אמינוב,

הנתבע 2 טען למעשה שהיה אדיש למה שמתרחש בדירתו, וכלשונו - "לא אכפת לי" ור' למשל ע"מ 43 לפרוטוקול שורות 16-18:

ש: ואתה יודע מי גר שם בפועל? אתה יודע מי גר בפועל בדירה

בזמן שאתה השכרת אותה?

ת: לא. אני לא ידעתי מה הוא עשה.

ומיד בהמשך, ע"מ 43 שורות 26-27 (ההדגשה לא במקור):

ש: אתה לא יודע מה שהוא עושה גם לא אכפת לך גם מה הוא

עושה?

ת: כן לא אכפת לי.

(ב) וכן בע"מ 44 שורות 8-10, המשיך הנתבע 2 להבהיר עד כמה הוא אדיש לאשר מתרחש בנכס. כאשר נשאל האם התיר לנתבע 5 להשכיר את הנכס לאחרים השיב בתשובה מתחמקת כך:

ש: אבל שאלתי אותך אם אתה הרשית לו להשכיר את זה למישהו

אחר?

ת: את זה לא שאל אותי אני לא יודע מה מו, אני יודע שהשכרתי

חוץ מזה אני לא יודע שום דבר.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

האדישות וחוסר האכפתיות ביחס לנכס היתה בכל הקשור לתשלום בגין אגרות המים והביוב, אך לא ביחס לקבלת דמי השכירות. את דמי השכירות הקפיד הנתבע 2 לקבל וכעולה מחקירתו הנגדית (ע"מ 44 שורות 20-21):

ש"ש: מי שילם לך דמי שכירות?
ת: הוא, אופיר"

(ג) כלומר הנתבע 2 לא רואה כל פסול בכך שאינו יודע דבר ביחס לנכס שלדבריו השכיר לנתבע 5. 'לא אכפת לו' מה קורה בנכס, מי מחזיק בנכס וממילא לא בירר האם שולמו התשלומים כדין. הנתבע 2 אף לא דאג לדווח כדין על המחזיק בנכס ולמעשה מלבד דאגה לכספו שלו, היה אדיש לכספי הציבור ולחובה לשלם בגין הנכס שבבעלותו.

8.4 נימוק שלישי לחיוב הנתבע 2 – למרות הטענה בכתבי הטענות לפיה הנתבע 1 החזיק

בנכס, הרי זה כלל לא הובא לעדות ונראה שלא בכדי

(א) התובעת טענה בכתב התביעה (בסעיף 7 לכתב התביעה) שהנתבעים 2-5 דיווחו על החזקה על ידי הנתבע 1 "כדי להתחמק מתשלום אגרת מים כדין ולהותיר את התובעת מול שוקת שבורה". הנתבע 2 יחד עם הנתבעים 3 ו-5 טען בתגובה ש"הנתבע 1 אינו משמש ככלי שרת" בידיהם וכי "טענה זו מועלית ע"י התובעת בניסיון נואש לטיח מחדלי גביה מהנתבע 1".

(ב) אם אכן מפנה הנתבע 2 את התובעת אל הנתבע 1, הרי הדרך הטובה ביותר להוכיח שהנתבע 1 החזיק בנכס של הנתבע 2 היתה לזמנו לעדות ולשמוע מפיו שכך היה. ואולם, הנתבע 2 לא זימן את הנתבע 1. הנתבע 2 טען שכלל לא הכיר את הנתבע 1 ועל כך הורחב לעיל.

(ג) גם כאשר נעשה ניסיון להבין מי הוא אותו נתבע 1 עלום שהחזיק בנכס של נתבע 2, לא ניתנה כל תשובה חד משמעית. כאן ניתן להפנות לחקירתו הנגדית של הנתבע 5 אשר נשאל ביחס להשכרת הנכס של הנתבע 2 לנתבע 1 והשיב כך (ע"מ 71 שורות 10-14, ההדגשות לא במקור):

ש: אתה השכרת לו את הנכס (קרי לנתבע 1 – א.ב.)?
ת: נכון.

ש: אז תראי לי קבלה ששילם לך דמי שכירות.

ת: אין לי קבלה, מה שהוא שילם לי באותה תקופה עבר ישירות, לא

העברתי שום דבר, עבר ישירות לאותם בעלים ליעקב חיימוב (קרי

לנתבע 2 – א.ב.).



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

ובמילים אחרות, הנתבע 2 מבקש לטעון שהוא לא חייב בתשלום. בהתאם לכתב ההגנה שהגיש יחד עם הנתבעים 3 ו-5 מופנית התובעת לנתבע 1. ואולם הנתבע 2 נוקט לשונוניים וטוען שכלל אינו מכיר את הנתבע 1. והיכן ראיה לכך שהתקבל תשלום דמי שכירות כלשהו מהנתבע 1? גם זאת לא נמצא, כי לא הוצאה שום קבלה. והיכן הנתבע 1 עצמו? לא זומן לעדות, למרות שכל גרסת ההגנה נסמכת עליו.

8.5 נימוק רביעי לחיוב הנתבע 2 – עוולת התרמית

(א) קשה להמעיט בחלקו של הנתבע 2 אשר הקפיד לקבל את כספו בגין הנכס, אך התעלם מכספי הציבור ומהנעשה בנכס. קשה גם להקל ראש בפועלו, כאשר הוצגה על ידו או בשמו עובדה בידיעה שהיא כוזבת. העובדה שהוצגה היא שהנתבע 1 הוא המחזיק בנכס – ואילו הנתבע 2 עצמו שמת הקרקע תחת טענה זו כאשר הבהיר שכלל אינו מכיר את הנתבע 1.

(ב) מה דינו של אדם הטוען עובדה, בידיעה שהיא כוזבת או אף "כשלא אכפת" לו אם אמת היא או כזב? על כך משיב סעיף 56 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] המגדיר את עוולת התרמית כך (ההדגשות לא במקור):

"תרמית היא הציג כוזב של עובדה, בידיעה שהיא כוזבת או באין אמונה באמיתותה או מתוך קלות ראש, כשלא אכפת למציג אם אמת היא או כוזב, ובכוונה שהמוטעה על ידי ההיצג יפעל על פיו; אולם אין להגיש תובענה על היצג כאמור, אלא אם היה מכוון להטעות את התובע, אף הטעה אותו, והתובע פעל על פיו וסבל על ידי כך נזק ממון"

הגדרת התרמית תואמת את מעשיו ומחדליו של הנתבע 2. לא היה לו כל ענין לדווח על מחזיק אחר בנכס, וכלשונו "לא אכפת" היה לו מהנעשה בנכס. לא דווח דבר לתאגיד המים וגם הדיווח שנעשה לעיריית תל אביב יפו היה דיווח כוזב כאשר הנתבע 2 לכל הפחות היה אדיש לקיומו של הדיווח.

8.6 סוף דבר ביחס לנתבע 2 – חיוב תוך התייחסות למבחן הזיקה הקרובה וסיכום הרכיבים

בגינם יש לחייבו בתשלום

(א) בעל נכס המשכיר את נכסו לאחר, אינו יכול להסתפק באמירה כללית לפיה השכיר את הנכס לאחר, וכלשונו "לעמותת קורת גג שפירא והסביבה א/א לאופיר אמינוב". זאת מבלי להציג כל הסכם שכירות שנקשר. בוודאי אין לשמוע מאותו בעל נכס שכלל "לא אכפת" לו מהנעשה בנכס, כלשונו, ובוודאי לא להפנות את התובעת בכתב ההגנה לצד שלישי, הוא הנתבע 1 – שבעל הנכס כלל אינו מכיר.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

(ב) בעל נכס מחויב לדאוג לכך ולבנות מנגנון לפיו יוסדרו התשלומים הציבוריים בגין הנכס כגון חוב לתאגיד המים. הדרישה המינימלית מבעל נכס היא לדווח לתאגיד המים על המחזיק – דבר שלא עשה הנתבע 2, אלא הסתמך על דיווח של הנתבע 5 לעיריית תל אביב יפו. דרישה נוספת היא לוודא שהדיווח נכון. אין מקום לדווח מלכתחילה על החזקה של נתבע 1 ולטעון בדיעבד שכלל אין היכרות עם הנתבע 1.

(ג) אין להתיר מצב בו לא ישולמו הוצאות וחובות הנכס, בתואנה שבעל הנכס השכיר את הנכס לנתבע 5, ובפועל החזיק בו הנתבע 1. נתבע המבקש להוכיח גרסתו נדרש להתמקד בגרסה אחת ולהמציא ראיות להוכחתה. בענייננו הגרסה היא גרסה כפולה ואף משולשת. גם טענה לפיה הנתבע 2 השכיר את הנכס לנתבע 5 "ו/או" לעמותה הקשורה אליו וגם טענה לפיה המחזיק בנכס הוא בכלל הנתבע 1, אותו הנתבע 2 כלל לא מכיר.

במצב בו מלהטט בעל נכס בין גרסאות שונות ובעיקר בין טענה לחייבים שונים בגין הנכס – יש לנקוט במבחן הזיקה הקרובה ביותר לנכס. מבחן אשר פורש רשת שנועדה ללכוד בתוכה את החייב בתשלום בגין חובות הנכס. ופרישת הרשת, כמו כל רשת, עשויה ללכוד בתוכה אף מספר חייבים ואף מספר "מתחרים" על מעמד החייבים בחוב. לענין זה ניתן ללמוד מהפסיקה העוסקת בחיובי מחזיק בתשלומי ארנונה ור' למשל רע"א 9813/03, מדינת ישראל משרד הבריאות נ' עיריית ראשון לציון (מיום 4/2/07, כב' המש' לנשי' אי' ריבלין והשי' מ' נאור וא' חיות כתוארן אז) שם נקבע כך :

"הנה כי כן, מבחן 'הזיקה הקרובה ביותר לנכס' פורש רשת מס צפופה למדי על דרגות שונות של מי שנחשב על פיה כ'מחזיק למעשה' והחוקים הרלבנטיים (חוק ההסדרים-1992 ופקודת העיריות) מכוונים אף הם שלא להכביד על הרשות המקומית באיתור 'המחזיק' החייב בארנונה ... עם זאת, ייתכנו מקרים לא מעטים שבהם יתעורר קושי של ממש בקביעת ה'מחזיק', בייחוד מקום שבו קיימים שני גורמים או יותר ה'מתחרים' ביניהם על תואר 'בעל הזיקה הקרובה ביותר לנכס', או ליתר דיוק המצביעים אחד על רעהו באומרים כי האחר הינו בעל הזיקה הקרובה ביותר כאמור. על מנת להכריע בכך, יש לבחון מי מביניהם אכן מקיים את מירב הזיקות הרלבנטיות לנכס ... ודוק, אין להוציא מכלל אפשרות כי במקרה נתון יאותר יותר מ'מחזיק' אחד בנכס לצורכי ארנונה".

ולהרחבה ר' גם עמנ (ת"א) 49116-07-20, נכסים ייזום ופיתוח (נ.י.פ.) בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית תל אביב-יפו (מיום 13/10/2021, השי' ה' קירש) שם הבחין בית המשפט וציין שאף אם קיים הסכם שכירות, הרי אם בפועל שוכר הנכס אינו מחזיק בנכס הרי יש להתייחס ל"עובדות בשטח" ולא לזכות המשפטית הנטענת וכלשון פסק הדין (ההדגשות לא במקור) :



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

"עם זאת, הזכות להחזיק במקרקעין ראויה להיחשב, בהקשר זה, כ"זיקה"
למקרקעין אשר חייבת להישקל ביישום מבחן "בעל הזיקה הקרובה
ביותר". אולם לדעתי זכותו המשפטית של שוכר להחזיק במקרקעין (זכות
מובנית, אינהרנטית, מכוח מהותה של השכירות עצמה) איננה עושה את
השוכר, מניה וביה, ל"בעל הזיקה הקרובה ביותר", אם אין השוכר מחזיק
למעשה בנכס. ההחזקה למעשה תיבחן לפי המציאות, "העובדות בשטח",
ולא לפי קיום הזכות המשפטית המופשטת בלבד. בענייננו, הוכרע כאמור
כי "העובדות בשטח" מלמדות כי השוכרת לא החזיקה למעשה בנכס".

בכל הקשור לנתבע 2, הרי הוא טוען לכך שקיים שוכר בנכס, הגם שלא המציא הסכם
שכירות. ולצד זאת הופנתה התובעת בכתב ההגנה לנתבע 1, שהוא כלל לא שוכר הנכס.
ואם בכך לא די – הנתבע 2 מוסיף לאי הבהירות והערפל שהוא עצמו מפיץ וטוען שאינו
מכיר כלל את הנתבע 1 שכנטען מחזיק בנכס. במצב דברים כזה יתכבד הנתבע 2, אשר
לפחות ביחס אליו ברור שהוא בעל הנכס, לשלם את חובות הנכס והחליט לאחר מכן מי
בדיוק יושב בנכס ולמי השכיר או העביר את החזקה בו.

(ד) מכאן יש לחייב את הנתבע 2, בשל שלושה :

- ראשית, בשל התרמית בה נהג ;
- שנית, בשל העובדה שהוא בעל הזיקה הקרובה ביותר לנכס כבעליו, כאשר לא
הצליח לגבש גרסה אחת שתבהיר האם הנתבע 1 היה המחזיק בנכס כפי שעולה
מכתב ההגנה או שמא הוא עצמו כלל לא מכיר את הנתבע 1 כפי שטען מנגד.
- שלישית, בשל העובדה שכלל לא דיווח לתובעת אודות צרכן אחר בנכס. ואם לא
די בכך, הרי גם הדיווח שניתן לעיריית תל אביב יפו כביכול בשמו, הוא דיווח לו
הוא מתכחש שכן לדבריו כלל אינו מכיר את הנתבע 1.

9. דיון בעניינה של הנתבעת 3 – יש לקבל התביעה כנגדה

9.1 כללי

(א) בגין הנכס שהיה בבעלות הנתבע 3 הגישו הנתבעים 1 ו-5 הודעה לעיריית תל אביב יפו
לפיה "כביכול נתבע 1 שכר את הנכס של נתבעת 3" (סעיף 9 לכתב התביעה). העתק
ההודעה אף הומצא לבית המשפט.

(ב) הנתבעת 3 לא טרחה להציג כל הודעה מצידה ביחס לנכס שהיה בבעלותה. הנתבעת 3
הפקירה את הדיווח לידי הנתבע 5 ומתברר שגם הנתבע 1, תוך שהיא אדישה, אם לא
יותר מכך, לאשר ייאמר בדיווח ולכך שזה עלול להיות דיווח כוזב.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

(ג) מנהל הנתבעת 3 אשר העיד מטעמה הדגיש בעדותו כי מכר את הנכס ללא שהועלתה כנגד הנתבעת 3 כל טענה לחוב. מעבר לכך הקדיש נציג הנתבעת 3 את מלוא מאמציו להבהיר עד כמה אינו יודע דבר ביחס לחוב וביחס לנכס.

(ד) יש לחייב את הנתבעת 3 בתשלום הסך של 16,080.81 ₪ (קרו) וזאת בשל הנימוקים שיובאו להלן.

9.2 חקירתו הנגדית של נציג הנתבעת 3

(א) הנתבעת 3, י.ר. מאוזנר נכסים והשקעות בע"מ בחרה להעיד מטעמה את מר יהושע מאוזנר. וזה בחר להדגיש, בעיקר בחקירתו הנגדית, עד כמה אינו יודע דבר ואינו קשור לדבר. וכך למשל כבר בשלב ראשוני בחקירה הנגדית נשאל והשיב מר מאוזנר (ע"מ 50 שורות 3,4):

ש: אוקי למה לא צירפת את הסכם השכירות לפה?
ת: חבר'ה, אני גם לא יודע בכלל איך אני נמצא כי אני לא חייב שום דבר לעירייה.

וכאשר נשאל ביחס לנכס טען שהוא כלל לא יודע מה עשתה עמותת "קורת גג" עם הנכס וכלשונו (ע"מ 50 שורות 25-27):

העד, מר מאוזנר: עכשיו ב-2008 יצאנו ורעיתי תג הנכסים ומרזן נכסים השכירו את זה לקורת גג, לצורך מגורים. מה הוא עשה עם זה אני לא יודע. הודענו לעירייה, העירייה, עכשיו העירייה לעולם לא שלחה לנו דרישת חוב כלשהי.

(ב) כאשר נשאל ביחס להשכרת הנכס שב מר מאוזנר והתחמק וכך בע"מ 54, שורות 6-13 נשאל והשיב:

ש: אוקי עכשיו אתה הרשית לעמותה להשכיר את זה לכול מיני אנשים אחרים שיגורו שמה?
ת: מי שניהל אני אחזור על התשובה מי שניהל את המשא ומתן מול קורת גג זה תיבה תגר אלמנתו של עורך דין רפי תגר היא גם עורכת דין והיא עשתה את כל המשא ומתן, לי היה עסק של אופנה.

וכאשר נשאל פעם נוספת, התחמק פעם נוספת:

ש: עכשיו אני עוד פעם שואל אותך האם אתה הרשית לאופיר אמינוב קורת גג או כל מי שקשור,
ת: אז אני אחזור על התשובה,



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

(ג) מר מאוזנר כל כך ניער חוצנו מהנכס, עד שגם כאשר נשאל האם ביקר בנכס ניסה להתחמק ולאחר מכן טען שכלל לא ביקר בנכס שבבעלות הנתבעת 3 וכלשונו (ע"מ 54 שורות 16-20):

ש: בסדר. ואתה גם לא יודע לא ביקרת בנכס לא יודע
כלום?
ת: אתה מסתכל עליי נחמד,
ש: כן.
כב' הש' ברקאי: אדוני מה התשובה?
העד, מר מאוזנר: ברור שלא ביקרתי בנכס.

וכאשר התייחס להשכרת הנכס דאג שוב מר מאוזנר להרחיק עצמו וטען כך (ע"מ 55 שורות 18-20, ההדגשות לא במקור):

העד, מר מאוזנר: אני לא ניהלתי את הרישום של החוזה, השותפה שלי ניהלה את החוזה היא עורכת דין דיברנו על שכר דירה כולל כמה היה מגיע לחברה מקורת גג למאוזנר נכסים ומקורת גג לתגר נכסים, זה הכול.

(ד) ואפילו ביחס לכך שהנכס הועבר כנטען לנתבע 1 וביחס להרשאות שניתנו או לא ניתנו לנתבע 5, הקפיד נציג הנתבעת 3 להתחמק ולא למסור תשובה. וכך (בע"מ 56 שורות 16-20) נשאל והשיב:

עו"ד ששון: נתת לאופיר או לקורת גג ייפוי כוח לחתום בשמך על הסכמים?
אוקי.
כב' הש' ברקאי: עו"ד ששון: לא אתה צריך להגיד תשובה אי אפשר לעשות ככה,
כב' הש' ברקאי: לא שמעתי פשוט גם.
העד, מר מאוזנר: לא יודע.

והינה גם הנתבעת 3 לא סיפקה גרסה אחת סדורה. הנתבעת 3 לא דיווחה על העברת הנכס לנתבע 1. נציג הנתבעת 3 כלל לא ידע האם הנתבע 5 היה רשאי להעביר הנכס לנתבע 1. הנתבעת 3 לא עשתה דבר להסדרת תשלום החוב ובוודאי לא בדקה הדיווחים ביחס למחזיק הנכס.

9.3 תרמית



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

(א) גם ביחס לנתבעת 3 קשה להקל ראש, כאשר נהגה בדומה לנתבע 2. קשה להמעיט בחלקה של הנתבעת 3 אשר הקפידה לקבל דמי שכירות בגין הנכס, אך התעלמה מכספי הציבור ומהנעשה בנכס.

(ב) קשה גם להקל ראש בפועלה של הנתבעת 3 והנציג מטעמה, כאשר הוצגה על ידה או בשמה עובדה בידיעה שהיא כוזבת. העובדה שהוצגה היא שהנתבע 1 הוא המחזיק בנכס – ואילו העד מטעם הנתבעת 3 עצמו שמט הקרקע תחת טענה זו ובכלל 'לא ידע' האם התיר לנתבע 5 להשכיר את הנכס אם לאו.

(ג) אחת מהשניים – אם הנתבעת 3 היתה מדווחת אודות הנתבע 1, ניחא. אך בענייננו – הדיווח ביחס לנכס של הנתבעת 3 ניתן בכלל על ידי הנתבעים 1 ו-5. והנתבעת 3 עצמה? היא נהגה לכל הפחות "מתוך קלות ראש" ביחס לדיווח הכוזב. אותה קלות ראש שדי בקיומה על מנת לקיים את יסודות עוולת התרמית שבסעיף 56 לפקודת הנזיקין.

9.4 סוף דבר ביחס לנתבעת 3

(א) בדומה לאמור בסעיף 8.6 (ב) לעיל, הרי גם ביחס לנתבעת 3 יודגש שבעל נכס מחויב לדאוג לכך ולבנות מנגנון לפיו יוסדרו התשלומים הציבוריים בגין הנכס כגון חוב לתאגיד המים. גם כאן, לא רק שהנתבעת 3 לא דיווחה דבר, אלא הדיווח נעשה על ידי הנתבע 5 ונתבע 1 כאשר נציג הנתבעת 3 כלל 'אינו יודע' האם ניתנה לנתבע 5 הרשאה להעביר הנכס.

(ב) גם מבחן הזיקה הקרובה לנכס והעובדה שהנתבעת 3 היתה בעלת הנכס ומנגד לא ברור מי היה המחזיק בפועל בו – גם מבן זה מביא לחיוב הנתבעת 3 וזאת תוך הפניה לניתוח המשפטי שבסעיף 8.6 (ג) לעיל.

(ג) אשר על כן יש לחייב את הנתבעת 3 בשל שלושה :

- ראשית, בשל התרמית בה נהגה ;
- שנית, בשל העובדה שהיא בעל הזיקה הקרובה ביותר לנכס כבעליו, כאשר לא הצליחה לגבש גרסה אחת שתבהיר מי החזיק בנכס.
- שלישית, בשל העובדה שכלל לא דיווחה לתובעת אודות צרכן אחר בנכס. ואם לא די בכך, הרי גם הדיווח שניתן לעיריית תל אביב יפו אינו בידיעתה.

10. דיון בענייניו של הנתבע 4 – יש לדחות התביעה כנגדו

10.1 כללי



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

התביעה כנגד הנתבע 4 שונה מהתביעות כנגד הנתבעים 2 ו-3 בעיקר בשל כך שאינה מערבת את הנתבע, אלא מייחסת לנתבע 4 דיווח כוזב בכל הקשור להשכרת הנכס שבבעלותו לנתבע 1.

הנתבע 4 הגיש כתב הגנה, ואף הגיש תצהיר שצלח את החקירה הנגדית ובמסגרתו הוכיח שאכן השכיר את הנכס ישירות לנתבע 1. על כך בפסקאות הבאות.

10.2 גרסתו הסדורה של הנתבע 4 צלחה אף את החקירה הנגדית

(א) הנתבע 4 הציג גרסה סדורה לפיה הנכס שבבעלותו הושכר על ידו ישירות לנתבע 1. לא הוצגו גרסאות סותרות ובמלוא הכבוד מעט מבולבלות כמו של הנתבעים 2 ו-3 ואף לא היתה הפניה להשכרה לנתבע 5 או מי מטעמו.

הנתבע 4 הציג והוכיח שאכן נקשר בהסכם שכירות עם הנתבע 1. הנתבע 4 הציג והוכיח שאכן דיווח אודות הסכם השכירות כדן. הנתבע 4 כלל לא טען שהשכיר את הנכס לנתבע 5, ובפועל טען ואף הוכיח שהתנהל ישירות אל מול הנתבע 1.

(ב) גם במהלך החקירה הנגדית שמר הנתבע 4 על גרסה עקבית והבהיר בין היתר כך (ע"מ 60 שורות, 15-21, ההדגשות לא במקור):

"קומה אחת לא הייתה בשימוש, אתה מנסה לייצר פה משהו שהוא לא נכון. אני זה המבנה הראשון שאני קניתי הראשון, ואז אני את שלמה אברהם מכיר בתור קבלן זיפות אני גם עוד משיפוצים, הוא היה עושה לי את כל העבודות זיפות באיזה שהוא שלב הוא פנה אליי שהנכס עמד ריק, לא היה לי כסף לשפץ, ואמר לי הוא יסדר הוא פה הוא שם, עזוב מה יהיה בהמשך. אני עשיתי את מה שצריך לפי החוק וזה לא נכס ראשון שיש לי, יש לי כמה נכסים, עשיתי חוזה, הגשתי לעירייה, חוץ ממתני שפניתם אליי לא מכיר כלום".

וכך למשל גם בע"מ 64, שורות 1-4:

"אני השכרתי לשלמה אברהם, נקודה. שלמה אברהם ישנו אצלו העובדים שלו החברים שלו אימא שלו אישה מפה אישה משם ישנו שם, לא יודע. אבל כעיקרון אני לא הייתה לי בעיה שמי ששלמה יהיה אחראי ששלמה, אתה צריך להבין,"

אין מדובר במקרה בו הנתבע 4 אינו יודע מה דווח בגין הנכס שבבעלותו. הנתבע 4 אף לא העביר את הנכס לצדדים שלישיים, אלא השכיר את הנכס ישירות לנתבע



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

1, הציג הסכם שכירות ולא הפנה לטענות הקשורות לנתבע 5. כאן יודגש שאפילו התובעת לא טענה בכתב התביעה לקשר בין הנתבע 4 לנתבע 5, ולמעשה כבר בכתב התביעה ניתן להבחין שהטענות כנגד הנתבע 4 עומדות בפני עצמו ולא כחייב יחד עם הנתבע 5.

10.3 סוף דבר

מכל האמור לעיל עולה שיש לדחות התביעה כנגד הנתבע 4, אשר הציג והוכיח כיצד התקשר ישירות להשכרת הנכס עם הנתבע 1. עוד הוכח שנמסר דיווח בגין השכרה זו ושדיווח זה לא היה כוזב אלא תאם להסכם השכירות שנלווה לו.

11. דיון בעניינו של הנתבע 5 – יש לקבל התביעה כנגדו

11.1 כללי

התביעה כנגד הנתבע 5 מתייחסת לדרישות חיוב בגין שני נכסים – הנכס שבבעלות הנתבע 2 והנכס שהיה בבעלות הנתבעת 3. יש לחייב את הנתבע 5 בסך של 119,252.34 ₪ (קרך) המחולקים לסך של 103,171.53 ₪ ביחד ולחוד עם הנתבע 2 וסך של 16,080.81 ₪ ביחד ולחוד עם הנתבעת 3. הנימוקים לכך יובאו בפסקאות הבאות.

11.2 יש לחייב הנתבע 5 בחיובי נכסי הנתבע 2 והנתבעת 3

(א) בעדותם ובחקירתם של הנתבע 2 ושל נציג הנתבעת 3 הופיע פעם אחר פעם שמה של עמותת "קורת גג". עמותה זו הוקמה ומנוהלת על ידי הנתבע 5, ועל כך הצהיר הנתבע 5 בתצהירו (סעיף 5) וכן העיד בהגינות (בע"מ 66, שורות 2-4, ההדגשות לא במקור):

עו"ד ששון: עכשיו יש פה בעלי דירות שטוענם שהשכירו את הנכסים שלהם לקורת גג, איך אתה קשור לעמותה הזאת?

העד, מר אמינוב: אני מנהל את העמותה וניהלתי את העמותה מיום שהיא נוסדה.

לאחר מכן תיאר הנתבע 5 כיצד שכר נכסים ושיכן בהם דרי רחוב, אך לטענתו העביר את החזקה בנכסים לידי הנתבע 1.

(ב) כפי שעולה מתצהירו של הנתבע 5, הרי גם לאחר שכנטען הועברו הנכסים לידי הנתבע 1 הרי המשיכו אלה להתקיים כמעין הוטל לעובדים זרים לרבות עובדי הנתבע 1



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

וכלשון הנתבע 5 (סעיף 10 לתצהיר): "ידעתי על כך שהנתבע 1 משכיר חלק מהנכסים בשכירות משנה לפליטים מאריתריאה ולעובדיו".

(ג) במהלך חקירתו של הנתבע 5 הובהר שלצד הטענה לפיה הנכסים הושכרו לנתבע 1 הרי אלה ולפחות בחלקם נותרו בחזקתו של הנתבע 5 או העמותה שבניהולו ואף הושכרו על ידו, וכך בע"מ 74 לפרוטוקול (שורות 23 ואילך, ההדגשות לא במקור):

ש: כן בגלל זה גם קיבלת את הנכס לתקופה ארוכה בשביל לשפץ אותו ולתת לאנשים שלך לגור שמה. נכון?
ת: יכול להיות.
ש: יכול להיות בסדר.
כב' הש' ברקאי: בוא משהו יותר, יכול להיות כן יכול להיות לא?
העד, מר אמינוב: יכול להיות שכן, אני יודע למה,

ומיד לאחר מכן נשאל והעיד הנתבע 5:

"עו"ד ששון: והאנשים האלה שהשכרת להם את זה גבית מהם דמי שכירות או לא גבית מהם דמי שכירות? או שזה גם היה חסד?
העד, מר אמינוב: אתה עכשיו גולש, אני רוצה שתדבר על הנושא של שלמה אברהם, למה לדבר על משהו שהוא לא שייך לתיק?"

ולאחר שאלות נוספות מתברר באופן חד משמעי שלא היתה העברה של הנכס, לפחות לא של כולו, לחזקת הנתבע 1. התברר שהנתבע 5 דווקא המשיך להחזיק בנכס וכך נשאל והשיב (ע"מ 75, שורות 17-19, ההדגשות לא במקור):

ש: אתה אומר לנו עכשיו שרק חלק השכרת לשלמה אברהם,
ת: כי הבניין הוא 500 מטר ואדון ששון וידע שהחלק של שלמה אברהם הוא 80 או 90 מטר בבניין.

כלומר, הנתבע 5 גם לגרסתו המשיך להחזיק בחלק מהנכסים שנטען שהועברו לנתבע 1. אך לא רק המשיך להחזיק אלא גם גבה דמי שכירות לרבות דמי שימוש במים מצדדים שלישיים, על כך בפסקה הבאה.

(ד) הנתבע 5 החזיק בנכסים ואף השכיר אותם ועל פניו הפיק מהם רווח. לענייננו חשוב להדגיש שהנתבע 5 הטוען כעת שאינו חב בגין חיובי המים, ידע היטב לגבות מצדדים



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

שלישיים סכומי כסף בגין חיובים אלה. וכך נשאל והשיב הנתבע 5 (ע"מ 75-76 לפרוטוקול, ההדגשות לא במקור):

עו"ד ששון: ואתה שילמת קיבלת דמי שכירות עבור החלקים האלה שאתה השכרת אותם?
העד, מר אמינוב: כן.

ומיד לאחר מכן הודה הנתבע 5 שאף גבה משוכרי המשנה "דמי מים" וכלשונו:
ש: גבית גם דמי מים וכול מיני דברים כאלה בנוסף לשכירות נכון?
ת: זה היו אנשי שמשנתנים כהוסטל ושילמו דמי שכירות שבועיים או חודשיים,
ש: כוללים.
ת: מצומצמים, כוללים אוכל כוללים ביגוד כוללים הכול, חלקם הועברו דרך הסיוע לשכר דירה.
ש: מה זה כוללים הכול? כוללים מים נכון?
ת: כן.

בשלב זה של החקירה הנגדית טען לפתע הנתבע 5 שדווקא שילם את חשבונות המים. זאת בניגוד לטענתו לפיה כלל אינו חב בתשלום. וכפי שהדבר מופיע בפרוטוקול הדיון (ההדגשות לא במקור):

ש: ואת המים לא שילמת?
ת: שילמתי.
ש: איך שילמת? תראה לי ששילמת.
ת: איפה הזה? אני אצא להביא לך אותם שנייה. אפשר לשחרר אותי רגע?
תודה.

וכך כל גרסתו של הנתבע 5 כאילו העביר הנכסים לידי הנתבע 1 ואינו חב דבר קרסה לה באחת בחקירתו הנגדית. חקירה בה טען שאכן המשיך להחזיק בחלק ניכר מהנכסים, הודה שהשכיר את הנכסים ואף הודה שגבה "דמי מים" וגם שילם אותם.

(ה) אם לא די באמור עד כאן, הרי הנתבע 5 גם לא הצליח להסביר מדוע לא הפנה דרישות לנתבע 1, ומדוע לא תבע אותו במסגרת ההליך. ור' דברי הנתבע בע"מ 81 שורות 17-21 (ההדגשות לא במקור):

עו"ד ששון: כן זאת אומרת אתה מבין פה שתובעים אותך על חוב שאתה טוען שמישהו אחר צריך לשלם אותו והשכרת לו את הנכס. אבל אתה לא תובע אותו אתה לא מצרף



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

את ההסכם שכירות ואתה לא מראה שהוא שילם לך
דמי שכירות נראה לך הגיוני כל הסיפור הזה?
כן.

העד, מר אמינוב:

וגם כאשר הנתבע 5 קיבל הזדמנות נוספת לקשור בין הנכסים לבין הנתבע 1, הוא שב והתחמק (ע"מ 84 שורות 9-3, ההדגשות לא במקור):

בסדר חתם איך שהוא רצה, יש איזה משהו שיכול להעיד על קיומו של הסכם שכירות? אתה לא מראה לנו שום מעבר של כסף אתה לא מראה לנו אישור חתימה שבאמת הוא חתם על זה. הבעלים של הנכס אומר אני בכלל לא יודע מי זה אני יודע רק מי אופיר אמינוב. יש איזה משהו שאתה יכול להראות לנו פה עכשיו איזה שהוא קשר של הנכס הזה של שלמה אברהם שהוא היה קשור לשם בכלל?

עו"ד ששון:

אתה יכול להראות לי משהו שהוא לא היה קשור?

העד, מר אמינוב:

וכך נותרנו עם טענה כללית של הנתבע 5 המפנה לנתבע 1. לא מזמן אותו לעדות. מודה מנגד שהוא עצמו (הנתבע 5) המשיך להשכיר חלקים מהנכסים ולגבות דמי שכירות ואפילו "דמי מים". ובעיקר – הנתבע 5 לא מספק גרסה סדורה אחת מדוע, למרות שלטעמו אכן שכר את הנכסים, אין לחייבו בתשלומים בגין הנכסים.

תרמית

(ו)

גם ביחס לנתבע 5 אין מנוס מלקבוע שנהג בתרמית תוך שהוא עוולה נזיקית בהתאם לסעיף 56 לפקודת הנזיקין. ודוק:

- הדיווחים שנמסרו לעיריית תל אביב יפו ביחס לנכסי הנתבעים 2 ו-3 היו בניגוד לאשר העידו הנתבע 2 ונציג הנתבעת 3;
- הדיווחים בדבר העברת נכסים לנתבע 1 לא הוכחו בדבר וחצי דבר, ואפילו הציפיה המינימלית להעדת הנתבע 1 לא התקיימה;
- בניגוד לדיווחים בדבר העברת החחזקה לנתבע 1, הרי במהלך החקירה הנגדית התברר שחלק ניכר מהנכסים נותרו בהחזקת הנתבע 5, שאף השכיר אותם וגבה דמי שכירות ו"דמי מים".

סוף דבר ביחס לנתבע 5

11.3

(א) מכל האמור לעיל עולה שיש לחייב את הנתבע 5 בחיובי נכסי הנתבע 2 והנתבעת 3.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

(ב) בנוסף ייאמר שחיוב הנתבע 5 הוא ביחד ולחוד עם הנתבע 2 ביחס לחיובי הנכס של הנתבע 2 וכן ביחד ולחוד עם הנתבעת 3 ביחס לנכס שהיה בבעלותה. חיובים אלה הם ביחד ולחוד בשל העובדה שהנתבע 5 עוול, יחד ולחוד עם הנתבע 2 וכן עם הנתבעת 3 בעוולת התרמית תוך הצגת דיווחים כוזבים, כפי שפורט בסעיפים 8 ו-9 לעיל.

(ג) ולמעלה מכל אלה ייאמר שגם ללא עוולת התרמית, חיובו של הנתבע 5 אינו מפטיר את הנתבע 2 והנתבעת 3 מחיוב זה, ביחד ולחוד. כפי שהובהר בסעיף 8.6(ג) לעיל, הרי בהחלט אפשר ובמקרים של חוסר וודאות באשר להחזקה והחיוב בפועל – יחויב יותר מאחד בגין חיובי המיס והביוב.

חלק רביעי – הערות לפני סיום וכן סוף דבר

12. שתי הערות לפני סיום

12.1 הערה ראשונה - התייחסות לטענת ההתיישנות

הנתבעים טענו שהתביעה כנגדם התיישנה. אין לקבל טענה זו ולענין זה יובאו הדברים הבאים:

(א) ראשית, התביעה לא התיישנה בוודאי לא ביחס לטענת העוולה הנזיקית והתרמית

שיוחסה לנתבעים

התובעת ייחסה לנתבעים עוולת תרמית ואכן נמצא שביחס לנתבעים 2,3 ו-5 היה בסיס לטענה זו. עוולת התרמית לא התיישנה וכך נקבע כבר בהחלטה בדיון קדם המשפט הראשון. בתמצית ייאמר שעוולת התרמית נודעה לתובעת רק במועד מאוחר יותר ממועד החיובים. כך או כך אף לא חלפו 10 שנים ממועד ביצוע התרמית ועד למועד הגשת התביעה, כתקופה הקבועה בסעיף 89(2) לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].

(ב) שנית, ובכל מקרה התייחסות למועדי החיובים וכן להליך קודם שנמחק אך הקפיא

את תקופת ההתיישנות למשל שנה ושמונה חודשים

- התביעה הוגשה ביום 13/9/2018 בגין חיובי מים כדלקמן: ביחס לנתבע 2, בין 1/1/2020 ל- 31/3/2014; ביחס לנתבעת 3 בין 1/8/2011 ל- 24/7/2013; ביחס לנתבע 4 – בין 1/8/2011 ל- 24/7/2013.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

- כפי שציינו כל הנתבעים, הרי לפני הגשת תביעה זו מצאו עצמם הנתבעים יחדיו בהליך אחר, הוא ת"א 14-03-39954, אשר התנהל במשך שנה ושמונה חודשים, מחודש מרץ 2014 ועד למחיקתו בחודש נובמבר 2015.
- ההליך הקודם הוגש אמנם על ידי עיריית תל אביב יפו כתובעת ואולם הטענות כנגד הנתבעים היו דומות עד זהות לטענות להליך שלפני. **במיוחד אפנה לכך שההליך הקודם כלל על פניו חיובים בגין אגרות המים והביוב וכך למשל צוין במסגרת ההליך הקודם (סעיף 20 לכתב התביעה הקודם, ההדגשות לא במקור): "המתחייב מהאמור לעיל הינו כי כל אחד מהנתבעים 2-6 חייבים בתשלום כל חובות הארנונה ואגרות המים והביוב שהוטלו ע"י התובעת בקשר עם הנכסים השייך לכל אחד מנתבעים אלו..."**
- **הקפאת תקופת ההתיישנות** - כלומר, שאלת "אגרות המים והביוב" הופיע במפורש בתביעה קודמת שנמחקה לאחר שהיתה תלויה ועומדת במשך שנה ושמונה חודשים. העובדה ששאלת חיובי אגרת המים והביוב נכללה בתביעה שנמחקה, מביאה לכך שבהתאם לסעיף 15 לחוק ההתיישנות, תשי"ח – 1968 לא תבוא תקופה זו במנין תקופת ההתיישנות. ובמילים פשוטות – לתקופת שבע שנות ההתיישנות הקבועות בחוק, יש להוסיף שנה ושמונה חודשים בהם התנהל הליך שנמחק באופן שניתן להגיש פעם נוספת תביעה בגין רכיביו.
- **הערה ביחס לזהות התובעת**
ומה על כך שההליך שנמחק הוגש על ידי עיריית תל אביב יפו, בעוד התביעה כאן הוגשה על ידי מי אביבים? האם העובדה שהתביעה כאן הוגשה על ידי תובעת אחרת, מביאה לכך שאין להתייחס לתקופה בה היה תלוי ועומד הליך קודם?
התשובה לכך שלילית. העובדה שכעת מוגשת תביעה חדשה, ביחס לאותו חיוב אך על ידי תובעת אחרת, עדיין מאפשרת התייחסות לתקופה בה היה תלוי ועומד הליך קודם באותה עילה כנגד אותם נתבעים, אפילו הוגש על ידי תובעת אחרת. על כך ניתן ללמוד מתוך היקש מפסיקת בתי המשפט כאשר דן בבקשות של תובעים חדשים להצטרף לתביעות קיימות, לאחר תום תקופת ההתיישנות. כאשר ביקש תובע חדש להצטרף לתביעה קיימת לאחר חלוף תקופת ההתיישנות, עדיין התירו צירופו ובלבד ולא היתה חריגה מעילת התביעה המקורית. לענין זה אפנה למשל אל רע"א 6590/10, עזבון המנוח פואד אשתיה ז"ל ואח' נ' מדינת ישראל - משרד הביטחון (מיום 28/5/2012, הני' א' גרוניס, המש' לנ' א' ריבלין והש' נ' הנדל) שם נדונה השאלה האם ניתן לצרף תובע חדש, במצב בו אילו היה מגיש



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

תביעתו באופן עצמאי היתה זו נדחית בשל התיישנות. כב' הנ' א' גרוניס קבע (סעיף 11 לפסק הדין, ההדגשות לא במקור) כך:

"עצם צירוף בעל דין חדש לאחר חלוף תקופת ההתיישנות אין בו כדי למנוע בהכרח את התיקון המבוקש. הלכה היא, כי כאשר מוגשת בקשה לתיקון כתב תביעה לאחר חלוף תקופת ההתיישנות, יש לבחון אם התיקון חורג מעילת התביעה המקורית. אם כתב התביעה חורג מעילת התביעה המקורית, אין להתיר את תיקון התביעה, שכן התרתו תגרום פגיעה באינטרסים של הנתבע. זאת, משום שתיקון כתב התביעה יימנע ממנו טענת התיישנות, אשר היתה עומדת לו אלמלא התיקון (...). אולם, אם תיקון כתב התביעה לא יוביל לחריגה מעילת התביעה המקורית, אין מניעה מיוחדת לאשר את התיקון".

על הלכה זו חזר בית המשפט ברע"א 7488/12, מוחמד דעאס נ' המוסד לביטוח לאומי (מיום 17/2/2014, השי' י' דנציגר, ע' פוגלמן וצ' זילברטל). במסגרת רע"א 7488/12 אמנם לא הותר צירופה של תובעת חדשה ואולם המבחן, מבחינת דיני ההתיישנות היה זהה להלכה שברע"א 6590/10. ככל שצירוף התובעת היה במסגרת עילה מקורית שהוגשה בגינה תביעה טרם תקופת ההתיישנות, ניתן היה להורות צירופה. מכיוון שצירוף התובעת התייחס לעילה חדשה – הרי לא הותר צירופה.

ובמילים אחרות. כשם שניתן לצרף בעלי דין כתובעים גם לאחר תקופת ההתיישנות ובלבד והעילה המקורית הובאה לדיון עוד טרם תקופת ההתיישנות – הרי ניתן להגיש תביעה בעילה מקורית שהובאה לדיון עוד טרם תקופת ההתיישנות גם על ידי תובעת אחרת. הגשת התביעה החדשה שקולה לצירוף התובעת מי אביבים לתביעה הקודמת בעילה המקורית שכללה גם חיובי אגרות מים וביוב.

12.2 הערה שניה - התייחסות לטענת הנתבעים כנגד התובעת על כך שלא הזדרזה לגלות את מעשי התרמית שביצעו

(א) הנתבעים מלינים על כך שהתובעת לא נקטה באמצעי בדיקה ודרישה מוקדמים. נקיטה באמצעים כאלה היתה יכולה להביא לגביית החוב בשלב מוקדם יותר ולמנוע הגשת התביעה, או להקדים הגשתה.

(ב) בפועל מלינים הנתבעים 2,3 ו-5 על כך שהתובעת לא היתה זריזה מספיק לגלות את מעשיהם. טענה כזו בוודאי אינה להקים זכות כלשהי לנתבעים. מדיניות נכונה צריכה לעודד ולשמור על קופת הציבור ולגבות כספים מהחייבים לה ולא להרפות מנתבעים



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-09-22859 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

אך ורק בשל השנים בהם הצליח להערים על הקופה הציבורית. למען הסר ספק נתתי דעתי לדעת הרוב בבר"מ 867/06 מנהלת הארנונה בעיריית חיפה נגד דור אנרגיה (1988) בע"מ בדבר פעולות הבדיקה שעל רשות לבצע. אין בכך, כאמור, כדי להקים זכות דווקא לנתבעים 2, 3 ו-5 שנהנו במשך שנים מכך שהתחמקו מתשלום חובות המים והביוב.

13. סוף דבר

מכל האמור לעיל אני קובע כדלקמן:

(א) ביחס לנתבע 2

- כעולה מסעיף 8 לעיל, אני מחייב את הנתבע 2 בתשלום הסך של 103,171.53 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 13/9/2018 ועד למועד התשלום בפועל. עוד אני מחייב את הנתבע 2 בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 15,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק דין זה ועד למועד התשלום בפועל.
- שני החיובים דלעיל, הן בסך של 103,171.53 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 13/9/2018 ועד למועד התשלום בפועל והן של 15,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק דין זה ועד למועד התשלום בפועל – יהיו ביחד ולחוד עם הנתבע 5.

(ב) ביחס לנתבעת 3

- כעולה מסעיף 9 לעיל, אני מחייב את הנתבעת 3 בתשלום הסך של 16,080.81 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 13/9/2018 ועד למועד התשלום בפועל. עוד אני מחייב את הנתבעת 3 בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 6,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק דין זה ועד למועד התשלום בפועל.
- שני החיובים דלעיל, הן בסך של 16,080.81 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 13/9/2018 ועד למועד התשלום בפועל והן של 6,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק דין זה ועד למועד התשלום בפועל – יהיו ביחד ולחוד עם הנתבע 5.

(ג) ביחס לנתבע 4

- כעולה מסעיף 10 לעיל, התביעה כנגד הנתבע 4 נדחתה. אני מחייב את התובעת בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 6,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק דין זה ועד למועד התשלום בפועל.

(ד) ביחס לנתבע 5

- כעולה מסעיף 11 לעיל, אני מחייב את הנתבע 5, ביחד ולחוד עם הנתבע 2 בתשלום הסך של 103,171.53 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 13/9/2018 ועד למועד



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22859-09-18 מי אביבים 2010 בע"מ נ' שלמה ואח'

התשלום בפועל. עוד אני מחייב את הנתבע 5, ביחד ולחוד עם הנתבע 2 בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 15,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק דין זה ועד למועד התשלום בפועל.

- בנוסף וכעולה מסעיף 11 לעיל, אני מחייב את הנתבע 5 ביחד ולחוד עם הנתבעת 3 בתשלום הסך של 16,080.81 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 13/9/2018 ועד למועד התשלום בפועל. עוד אני מחייב את הנתבע 5 ביחד ולחוד עם הנתבעת 3 בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 6,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק דין זה ועד למועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ' חשוון תשפ"ב, 26 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.


אביים ברקאי, שופט